

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Idem prorsùs actum est à Pippino, Carlomanni fratre, in parte regni quæ imperio ejus suberat. qua de re ad Zachariam retulit. Is verò lætabundus, ejus acta laudavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Regis & formulas quæ sunt apud Marculfum, id est, Principis arbitrio, cum sacerdotum & procerum consilio. Qua de synodo, post missam relationem à Bonifacio, Francis gratulatur Zacharias epistola ad eos data, quæ habetur libro quinto Capitularium capite primo. At verò in epistola data ad Bonifacium ait actam synodum *mediantibus Carlomanno & Pippino excellentissimis filiis nostris juxta nostrarum syllabarum commonitionem, peragente nostras vices tua sanctitate.*

IV. Non omisit quoque Pippinus ad eundem Pontificem referre quæ à se de consilio Episcoporum constituta erant in Concilio Suesionensi anno DCCXLIV. ubi proficitur canone secundo se constituisse Episcopos *per consilium sacerdotum & optimatum, & super eos Archiepiscopum Abel.* At verò latibundus hæc illi & Episcopis Zacharias rescripsit: *Gaudio magno gaudemus in Domino, addiscentes per relationem sublimissimi atque à Deo servati predilecti filij nostri Pippini vestram omnium bonam conversationem, & quod ut in bonis & Deo placitis dispositionibus unanimes & cooperatores estis.* Quamvis ejectus postea fuerit Abel ab episcopatu Remensi per summam injuriam, teste Hadriano in superiore privilegio.

V. Quare quod Lupus Abbas Ferrariensis epist. LXXI. scripsit de facultate concessa Pippino à Zacharia, ut delectos à se laudabilis instituti viros Ecclesiis vacantibus Episcopos præficeret, referri debet ad ratihabitionem Zachariæ, de qua jam locuti sumus, potius quam ad mandatum aliquod antecedens, cujus nulla memoria extat inter epistolas illius Pontificis ad Gallos & ad Bonifacium datas. Hæc sunt Lupi verba: *Nam Pippinus, à quo per maximum Carolum & religiosissimum Ludovicum Imperatores duxit Rex noster originem, exposita necessitate hujus regni Zachariæ Romano Papæ, in synodo cui martyr Bonifacius interfuit, ejus accepit consensum, ut acerbitati temporis, industria sibi probatissimum, decedentibus Episcopis, mederetur.* His verbis respexit synodum Liptinensem, cui vice Papæ Bonifacius interfuit: in qua Carlomannus suo & Pippini fratris nomine, qui Dux erat quoque ac Princeps Francorum, constituit Episcopos. Hæc quippe synodus, teste Zacharia, Pippini & Carlomanni studio acta est. Præterea quod gerit incepit in Liptinensi Concilio de constituendis Episcopis, perfecit Pippinus in Suesionensi. Quod acceptum quoque fuit Summo Pontifici, qui laudabili Principum opera Episcopos præfici Ecclesiis in commodum fidelium, non autem laicos illorum relictibus frui in religionis ipsius perniciem, ut antea,

perspiciebat. Sanè Bonifacius agnoscebat Principum in hoc electionum negotio auctoritatem. Quippe satagens de successore sibi in Ecclesia Moguntina deligendo, cujus rei sibi gratiam fieri à Zacharia petebat, addit hoc fieri tamen non posse *si Princeps contrarius fuerit* in epistola ad Zachariam data anno septingentesimo quadagesimo primo.

VI. Quam deinde formam secutus fuerit Pippinus in regnum evehctus, inquirere superfluum videretur. nec enim à semel assumpta auctoritate recessit. Quod insinuat in Concilio Vernensi anno DCCXLV. canone secundo, ubi ait se constituisse Episcopos qui vicem Metropolitanorum agerent.

CAPVT XII.

Synopsis.

I. Transmissam ab avis ad se potestatem exercuit Carolus Magnus. Hadrianus primus probare videtur interventionem Principis in constituendis Episcopis.

II. Carolus Magnus non renuntiavit huic juri, tametsi antiquos canones observari jussisset. Nihil interim turbatum excitatum est ob electiones Episcoporum.

III. Suspicari posset aliquis eum neglexisse jura electionum, auctoritate synodi Romana fulsum. Hanc synodum falsam esse scripsit Baronius. Primus omnium Sigebertus mentionem illius fecit.

IV. Referuntur duo præcipua argumenta quibus nititur Baronius ad convincendam falsitatem hujus Concilij.

V. Tertium argumentum à Baronio allatum, parvi momenti est; eique nullo negotio responderi potest.

VI. Refellitur quartum illius argumentum.

VII. Fallitur Baronius, cum existimat vocem Investitura nondum fuisse repertam ævo Caroli; magni.

VIII. Sextum argumentum robustum est. Petitur autem ex Romani Pontificis electione.

IX. Falsitas ejusdem synodi tribus aliis argumentis probatur, quæ sunt magni momenti.

X. Attamen licet de falsitate hujus synodi constet, impostor dici non potest Sigebertus. Laudare enim hujus rei auctorem potest Leonem octavum sedis apostolice invasorem. Sed hanc auctoritatem falsi quoque arguere nititur Baronius, irrito conatu.

XI. Sigebertus epocham sive temporis designationem addidit de suo, itémque numerum Episcoporum & Abbatum.

I. **T**RANSMISSAM ab avis ad se potestatem exercuit Carolus magnus. Invasas enim à laicis possessiones episcopatus Remensis, sede illa per aliquot annos vacante, restitui curavit Tilpino, quem illi Ecclesie præfecerat, & ab Hadriano Pallium illi concedi postulaverat, ut patet ex Privilegio superius laudato; in quo Papa probare quoque videtur Principis interventionem in constituendis Episcopis. Quippe idem Ha-

Wile Notæ Baluzii ad Epist. 81. Lupi Ferrar. & in appendice eorundem Notarum.